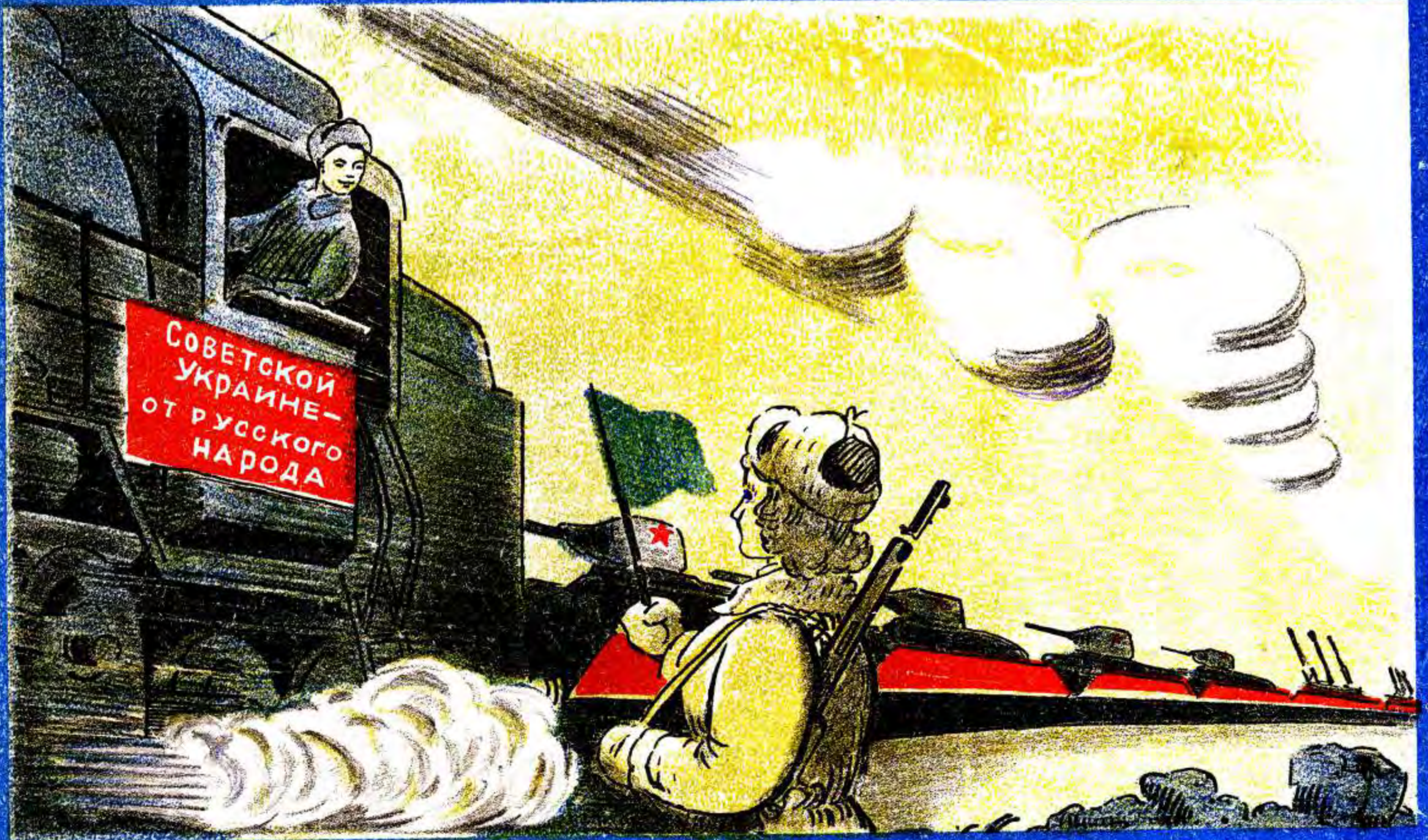

перець

ЦІНА 2 КРБ.

№ 15—16 (98—99), 1948 р.
ЖУРНАЛ САТИРИ І ГУМОРУ
РІК ВИДАННЯ V

ДРУЗІ ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ ЗНОВУ

В дні війни

В дні в'єтнічки

Малюнок Б.Біла

Рецензія

дід Михайло

Іван Іванович довго сидів і думав над майже закінченою повістю.

Потім рішучим рухом ухопив перо і почав докорінну правку.

Всі тополі, всі до одної, за якусь годину було вирубано без жалю.

І всі солом'яні стріхи було позривано з хат. Наче ураган пройшов по сторінках повісті.

Той таки страшний ураган повалив усі журавлі біля колодязів. Щоб не скрипіли більше жалюгідні пережитки хуторянства.

Після цього Іван Іванович, подібно славному лицареві Дон-Кіхотіві Ламанчському, рушив у наступ на вітряки.

Сліпнільний, знесилений відхилився на спинку крісла і замислився.

— Якщо одверто й чесно говорити, то правильно мене критикують. Тополі, вітряки, солом'яні стріхи... Де нове село?! Ніби на тополях світ клином зійшовся. А я от візьму і посаджу... Щоб його такого посадити замість тополь? От хоч би й урюк. Оригінально! Замість колодязя із журавлем... Що може бути замість колодязя?.. Ольго, Ольго, — гукнув письменник до дружини, — ти торік їздила до мами, які тепер колодязі роблять на селі?

Але дружина вже спала, і письменник мусив сам собі дати раду.

...І от він знову взявся за перо. Це була натхненна праця.

Він писав до ранку.

Коли остання крапка стала, наче вартовий, біля прикінцевої фрази, хтось тихо постукав у двері.

Це прийшов Михайло Іванович, голова колгоспу «Жовтень» із того самого села, де жила теща письменника. Приїжджаючи по справах у місто, він щоразу заглядав на квартиру Івана Івановича і, передавши від старої привітання та якийсь гостинець, любив погостити про всякі новини: чи знову Черчілля тряса мордує, чи скоро вже повісять японських розбішак, як повішали німецьких, і так далі.

Михайло Карпушенко був у домі своєю людиною і звали його тут — за довгу бороду — дідом Михайлом.

От саме його Іван Іванович і вирішив обрати своїм першим читачем і першим критиком. Дід Михайло сів і терпляче вислухав усю повість від початку до кінця.

— Цікаво? — спитав Іван Іванович.

— Дуже інтересно, — схвалив дід.

— А скажіть, будь ласка, чим саме мій твір вам найбільше сподобався, — допитувався зраділий автор.

— Ніколи ще, знаєте, я не читав нічого про узбецьке село, — пояснив дід.

— Узбецьке! — аж скрикнув з подиву Іван Іванович. — Як ви сказали? Узбецьке село?.. Узбецького села я зроду не бачив.

— А про яке ж село ви пишете?

— Як про яке? Українське, звичайно.

Тепер уже дід Михайло був здивований до краю.

— Даруйте, але тут щось вроді не так, — делікатно сказав гість, і ця делікатність була зрозуміла, бо йому вперше доводилося виступати в ролі критика.

Михайло Карпушенко надів старенькі окуляри і схилився над рукописом.

Іван Іванович стояв блідий, ніби чекаючи вироку.

Перегорнувши останній аркуш, дід спитав:

— Давненько були в селах, в колгоспах?

Іван Іванович згадував, згадував, а потім махнув рукою.

— Так, так! — вимовив дід Михайло тоном професора, якому, нарешті, вдалося встановити точний діагноз. — Все ніколи, значить. Все не зберетесь... Тепер далі. Тополі повирубували? Стріхи позривали? Вітряки потрошили? А от, замість усього цього що росте й розвивається, не знаєте? Не ображайтеся, Іване Івановичу, бо правда. Не знаєте. В цьому й заковика. Але цю біду не важко заладати. Приїздіть у нашу Воронівку. Не дуже воно й далеко. А село, я вам скажу! А діла! А люди! Я ж вам уже не раз говорив.

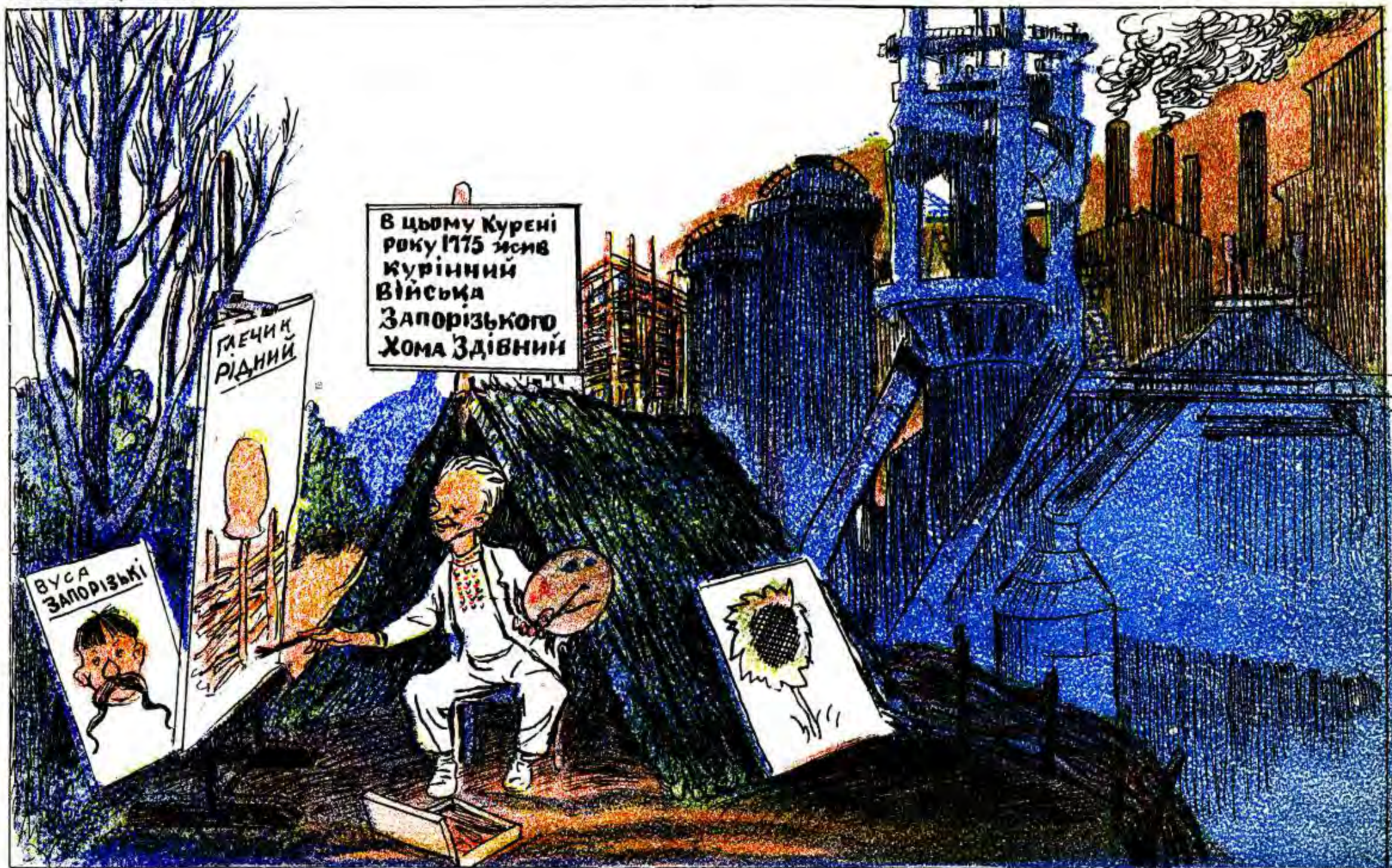
Дід Михайло змовк, а потім хитро примружив око і додав:

— Колгоспну електростанцію закінчили, черепичний завод збудували, а отой, як його... урюк ще не насадили. Одним словом, приїздіть до нас у Воронівку.

Семен ЖУРАХОВИЧ

ЙОГО КУРІНЬ СКРАЮ, або ..

Малюнок К. Агвіта

Ідейний горизонт художника Хоми Нетудигляда.

ОСОБИСТА СПРАВА

Василь Трохимович з'явився сьогодні на завод раніше, ніж будь-коли. Він попросив секретарку нікого, покищо, не впускати до кабінету.

В міру того, як директор заглиблювався у план виробництва свого заводу, брови все щільніше сходились над переніссям. Крива випуску готової продукції неухильно йшла вгору. Але разом з нею загрозливо п'ялася теж угору і собівартість.

Саме це і псувало настрої Василю Трохимовичу. «Значить, не вмійш керувати як слід, значить не вмійш працювати як треба, товаришу директор», — докоряв він сам собі. І що більше думав директор, то все щільніше сходились брови над переніссям. «Хіба охопаш усе однією головою, про все сам турбуватися мусиш, а іншим до цього нема діла», почав уже виправдовуватись сам перед собою Василь Трохимович.

В цей час у приймальні почувся галас, хтось наполягав пропустити його до директора, а секретарка, виконуючи наказ свого начальника, голосно пояснювала настирливому відвідувачеві, чому вона не може задовольнити його вимоги.

Раптом двері відчинилися і до кабінету ввійшла висока і трохи незграбна людина.

— В чому справа? — роздратовано глянув директор на клієнта і на розгублену секретарку, що стояла позад нього.

— Я до вас, Василь Трохимович, в особистій справі, — сказав відвідувач.

— Не час мені займатися особистими справами, товаришу, — скривився директор.

— Я з приводу ста шестидесяти мільярдів карбованців.

У директора високо піднялися брови. Він промовисто глянув на секретарку, і та вийшла з кабінету.

— Мільярдів? — здивовано перепитав він і підозріло дивився у вічі дивному відвідувачеві.

— Так, з приводу 160 мільярдів карбованців, що ми їх повинні заощадити до кінця п'ятирічки, знизивши непродуктивні витрати на виробництві, — упевнено сказала висока і трохи незграбна людина.

— Хто це ми?

— Ми, вся країна, промисловість, транспорт, радгоспи, МТС...

— А ви хто такий?

— Я — обліковець диспетчерської групи нашого заводу — Петро Іванович Білоніжка, — ледь посміхнувся ясними очима обліковець.

Василь Трохимович запропонував стільця обліковцеві і вже привітніше запитав:

— Яке ж ви маєте відношення до цих мільярдів?

— Безпосереднє. Я у вашому апараті людина цілком зайва... Мені прийшла у голову ідея. Так, так, зайва, не перебивайте, вислухайте мене. Я облікову матеріали в дорозі, і Віра Іванівна, і Павло Павлович обліковують матеріали в дорозі, і всі ведемо листування з приводу їх. А можна зробити простіше. Віра Іванівна з успіхом буде обліковувати. Павло Павлович вестиме листування, а я... а мене треба звільнити з цієї посади. В такий спосіб ми вивільнимо цілу людину.

— Цілком вірно, товаришу Білоніжка! — просіяв директор. — Та чи не знайшли, буває, ви десь вигіднішого місця?

— Ні, — гаряче заперечив обліковець. — Я радянська людина і 160 мільярдів карбованців економії, що записані в п'ятирічному плані, — це моя особиста справа. Якщо ви мене звільните, то завод наш тільки на цьому уже матиме економії шість тисяч карбованців на рік. А з тисяч, як відомо, складаються мільйони, а з мільйонів — мільярди. І він пильно подивився у вічі директорові.

— А що ж ви робитимете? — співчутливо запитав Лебідь.

— А я прошу перевести мене в цех залізних конструкцій.

Василь Трохимович підвівся, підійшов до Білоніжки і міцно потиснув йому руку.

— Крім заяви, Петре Івановичу, ви ще напишіть статейку до нашої багатотиражки. А з завтрашнього дня ваше бажання буде задоволене.

Залишившись наодинці, Василь Трохимович пройшовся широкими кроками з кутка в куток по кабінету, потім сів до столу і записав у своєму блокноті: «До наказу. Обліковця товариша П. І. Білоніжку перевести в цех залізних конструкцій і преміювати за раціоналізаторську пропозицію місячною заробітною платою».

Він вирішив викликати до себе після роботи начальників цехів, завідуючого плановим відділом і редактора багатотиражки. В його голові зародилися думки, і крива собівартості продукції, що неухильно лізла вгору, раптом зупинилася. Скоро вона почне сповзати вниз. Василь Трохимович відкрив ту силу, що потягне її назад. Ця сила тайлася в ініціативі робітників та службовців, про яку він, директор заводу, довгий час забував.

П. РУБІН

Лицеміри

В Америці, в штаті Луїзіана фашистські молодчки по-звірячому закатували негра Джона Джонса, ветерана війни. (З газет).

Що ж світові скажуть пихаті пани — Політики, судді, митці, дипломати? В які викрутаси поринуть вони І найманці їх адвокати-євати?

Яку вони відповідь людству дадуть, Чим стануть білуть свою хижу породу?

Звиватись, базікати знову почнуть Про рівність, братерство, гуманність, свободу!

Про їхню б гуманність

Нам Джонс розповів, Що бився в Нормандії супроти ката, Й наклав головою, від тих же катів, В країні «братерства» —

Сполучених Штатах. Чому ж добродійство й свобода мовчать?

Тепер вони, бачите, можуть поспати... За них в Індонезії, саме в цю мить, Говорять проречисто їхні гармати.

Які б вони тоги тепер не вдягли, В які б захисні не рядилися шкіри,

І де б не сідали за круглі столи, — На чолах їх тавра — вони лицеміри!

У чорній, расистській колісці вони Колишуть свої смертоносні ідеї,

Як їх попередники з Німеччини. Та вийшла петля із коліски тієї.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

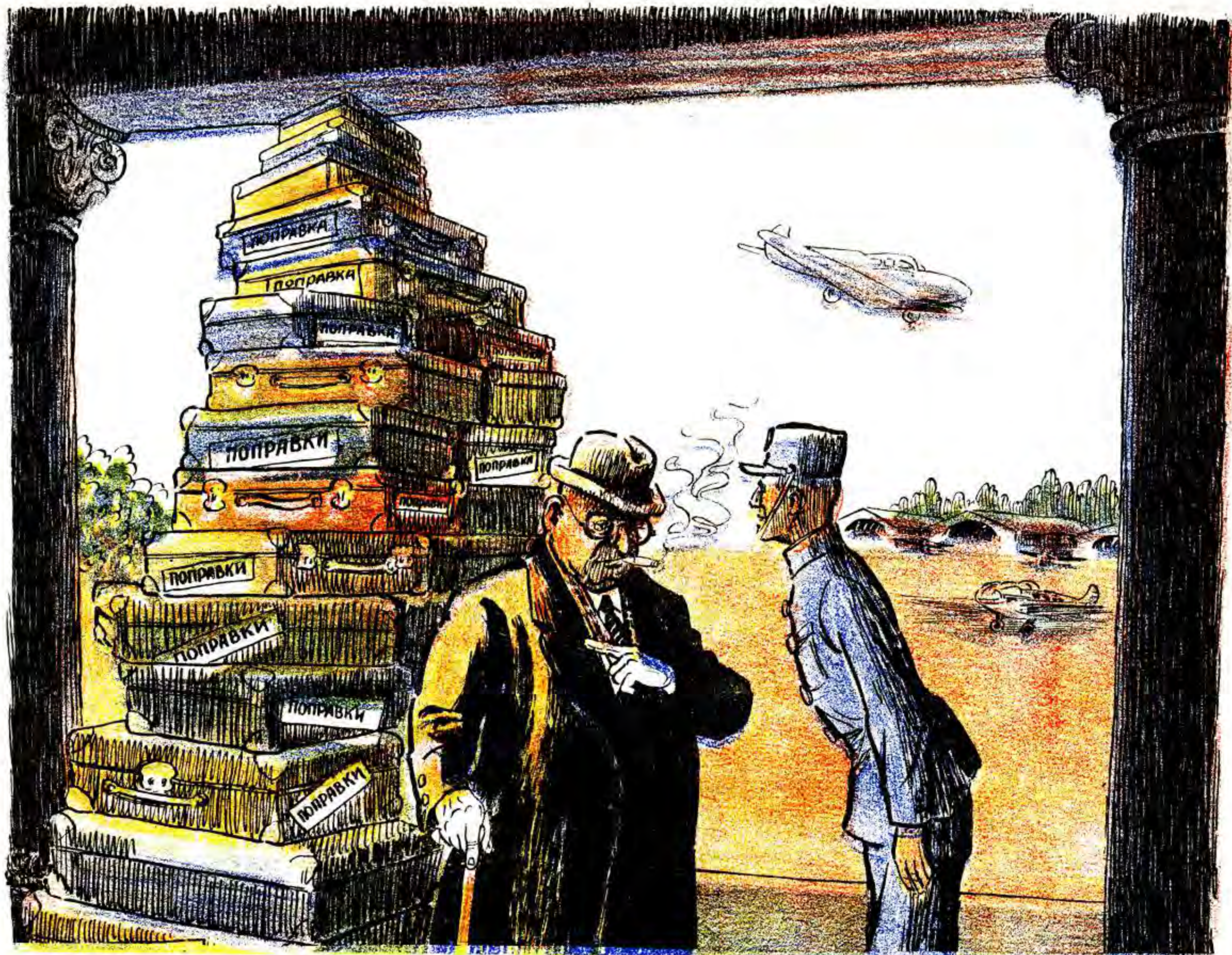
СМІТТЯ З ХАТИ

Малюнок К. Заруби

Директор. — Я, звичайно, нічого не маю проти... Критика вірна... Але навщо виносити сміття з хати?

Парторг. — А щоб у нашій хаті було чистіше, товаришу директор!

— Літак готовий до вильоту в Австралію, містер Еватт. Накажете відправляти багаж?
— Багаж відправте до Лондона.

Консультація перця

1. Де тепер генерал де-Голль і що він робить? — запитує Антон СУПРУН.

Відповідь: У Франції. Раніше він командував французькими патріотами і воював з німцями. Тепер командує профашистською «спільною деголлівців» і воює з французьким народом. Дуже хоче бути диктатором Франції, але французи на це відповідають генералові: «Врятуй нас, боже, від друзів, а з ворогами ми самі впораємось».

2. Хто такий Уолтер Ліппман? — цікавиться О. НАУМЕНКО.

Відповідь: Уолтер Ліппман — атомний журналіст. Проживає в Сполучених Штатах. Співробітничав в отій самій вільній американській пресі, яка лякає Радянський Союз та інші демократичні країни атомною бомбою, а амери-

канський народ — «більшовицькою небезпекою» та «рукою Москви». Почерк Уолтера Ліппмана як дві краплі води схожий на почерк Геббельса.

3. У Сполучених Штатах відбувається запекла виборча боротьба між республіканцями та демократами. Прошу роз'яснити, яка різниця між цими партіями? — цікавиться Кость НЕЧИПОРЕНКО.

Відповідь: Американська партія демократів — це одна справа, а партія республіканців — це вже зовсім інша справа. А в чому різниця між однією справою зовсім іншою справою — це знову таки зовсім інша справа. Демократи твердять, що більшість провідників і хабарників перебуває у республіканській партії, а республіканці твердять навпаки, —

що більшість провідників і шахраїв належить до демократичної партії. А американські трудящі кажуть, що провідників і хабарників повно в обох партіях і що давно слід позбутися і тих, і інших. Але це знову таки зовсім інша справа — справа американських трудящих.

4. Черчілль — твердолобий консерватор, палій війни, а Бевін називає себе «соціалістом» і є міністром закордонних справ лейбористського (або як лейбористи кажуть «соціалістичного») уряду. Чому ж тоді твердолобий Черчілль так вихваляє в парламенті зовнішню політику «соціаліста» Бевіна? — запитує тов. ЗАГОРУЙКО.

Відповідь: Давайте розберемось по порядку:

1. Твердолобому Черчіллю дуже хотілось, щоб у Греції панували монархісти. Бевін повернув грекам короля.

2. Черчілль вимагав, щоб англійські війська ніколи не покидали Єгипта. Бевін організував у Єгипті швидкісне будівництво казарм для англійських військ.

3. Палій війни Черчілль дуже любить запах південно-іранської нафти. Дипломати Бевіна органі-

зували в Південному Ірані повстання реакційних арабських шейхів і цим забезпечили невтручання іранського уряду у справі англо-іранської нафтової концесії.

4. Черчілль хоче перетворити Європу на англо-американську військову базу. Бевін на Паризькій Мирній конференції захищав вимоги Черчілля.

Одне слово — Черчілль хоче, а Бевін виконує.

Як же твердолобому Черчіллю не цілувати «соціаліста» Бевіна?

5. Хіба Америка, Англія, Ефіопія, Індія — придунайські держави, що вони так зацікавлені в «дунайській проблемі»? — запитує Петро ЗАЛИВАДНИЙ.

Відповідь: А як же! Звичайно, придунайські! Тільки в Америці Дунай зветься Гудзон або Міссісіпі, в Англії — Темза або Ламанш—Па-де-Кале, в Індії — Ганг, а в Ефіопії—Аддіс-Абеба. А все разом — англо-саксонський блок. Як придунайські країни, Америка, Англія, Індія, Ефіопія та інші кривно зацікавлені в тому, щоб судноплавство на Дунаї регулювали сенатор Ванденберг та Уїнстон Черчілль.

СИМЕНТАЛЬСЬКИЙ ПРОФІЛЬ

СЕРЕД ІСТОРИКІВ

Малюнок К. Заруби

I.

Зняли одного заврайземвідділу з роботи.

Оголосили догану і зняли і за віщо, скажіть на милість?!

Ну, що таке за важність, подумайте самі: ну, на зяб у районі трохи було недоорано; ну, озимини трохи було недосіяно; ну, з жнивими не зовсім упоралися; ну, буряків учасно не прошарували й не пропололи; ну, з довгоносиком невидержка вийшла; ну, в тракторів підшипники розтоплювалися; ну, комбайни трохи там буксували; ну, там кілька відсотків по худобі та по птиці не виконали; ну, там іще сяке-таке...

Одне слово, дрібниці!

За це намахає було секретар райкому кулаком:

— Ти мені, мовляв, дивись!

Та з Міністерства земельних справ напишуть:

— Звертаємо увагу і т. д. і т. ін. Зобов'язуємо під вашу особисту відповідальність ізжити і т. д. і т. ін.

Та й вже!

Тваринництво підвело: велика рогата худоба й свинарство.

Іще не так велика рогата худоба, як свинарство!

Придбав заврайземвідділу собі корову.

Хороша така корова, ряба, симентал-полукровка, молода, сумирна така та тиха, як дош її, так навіть хвостом не махне.

І молоко в неї біле, запашне і на вершки добре!

А хтось узяв її й зурочив!

Кому це вже треба було, так і не вияснили.

Не їсть корова вдома!

Подавай їй колгоспні корма, хоч ти божу мати співай!

І ясла нові поставили, і хлівець як хлівець!

Думав заврайземвідділу навіть сіна й концентратів підвезти: не їсть!

На віщо ж ті корма, коли вона не їсть?

Не пропадати ж корові: ходила в колгосп, там і годувалася.

Напасеться разом з колгоспною чередою, зав. МТФ підкине там їй чи макухи, чи пійла з дерті наколотить — їсть!

А потім сам дубчиком і додому прижене.

Прижене та й каже дружині заврайземвідділу:

— Може самі б і не трудилися? Моя сьогодні не на роботі, — шостий місяць уже хворає, — так вона прибіжить і видоїть.

Ну, іноді заврайзиха й самі потрудились, а більше завмитифика прибіжить і видоїть!

Отак зглазити корову!

Ну, та з коровою ще сюди-туди!

А свині щент оскардалили!

От прокляті поросята!

Не встиг зав обняти посаду заврайземвідділу, сидить з дружиною під яблуною, чай п'є, коли дивиться кабанчик біжить...

Біжить кабанчик, став перед ними й хрюкнув.

І так, — не здох би він йому! — хрюкнув, ніби каже:

— Вихолощений тримісячний кабанчик з колгоспу «Нове життя» по вашому наказанню на відгодівлю з'явився!

Зав на його:

— Чу-чу!

А він знову — хрюк! — і в хлівець!

Ну, що робитимеш?!

Підгодували, — з'їли!

З'їли вони цього кабанчика, аж на другий день — знову біжить...

Та вже не один біжить, а двоє: один з «Нового життя», а другий з «Нової зорі».

І так само — у хлівець!

Погодували, поїли...

А вже після цих двох прибігло двадцять п'ятеро чи що, — зав уже й не рахував! З усіх колгоспів, що в районі, позбігалися.

Усіх же ж не годуватимеш!

Та й у хліві хіба вони помістяться!

Ну, залишили двоє, решту дружина попродали.

І що, скажіть, за характер у тварин?!

Корова — так та увесь час намагається до колгоспу, ніяк її не вдержити, а поросята — подохли б вони йому! — з колгоспу до зава в хлівець!

Що таке і не второпаш!

Ну, після того пішли всілякі обслідування, акти, доповідь на бюро райкому, щось таке в газеті з'явилося і т. д. і т. ін.

Довелося, одне слово, залишити посаду.

Та ще й з доганою, та ще й з попередженням!

Отакого можуть поросята наробити! А дивись: ніби такі собі сумиренькі, біленькі і, як на ковбаси, дуже смачні.

II.

Приїхав у той район новий заврайземвідділу.

Попрацювавши трохи, заїхав до колгоспу «Нове життя».

Ходить, оглядає...

Зайшов на МТФ.

Зав. МТФ, показуючи свої досягнення, на чолі з бугаєм «Октавієм-Августом», несміливо нового зава запитує:

— А ви ж якого профілю коровку маєте?

— Нема в мене ніякої корови, — одказує зав.

— Нема?! Воно без корови той... А в нас, знаєте, симентальський профіль! З цього профілю і молоко непогане, і на вершки молоко добре, і дуже підходяща первісточка... Від «Октавія-Августа» й «Резеди 4-ої».

Як з правлінням переговорити, так воно той... І тельонки з цього профіля той... Да...

— Ну, що ж, хай плодяться! — каже зав.

— Не любите, значить?

— Чому не люблю? Люблю!

— Так як з правлінням переговорити, так воно...

— Та що ви мені корову нав'язуєте, чя що?! Хабара, чи як?! — обурився зав.

— Та ні! Що ви, що ви?! Та ні, я про профіль! Симентальський у нас профіль!..

III.

Увечері зайшов зав. МТФ до голови правління.

— Ну, як у тебе там новий зав? Як він? — питає голова.

— Та я вже не знаю, що й робити! Я йому про первістку, а він мені кричить: «Хабар»!

— Ну?!

— Точно!

— Та й у мене з поросятами не вийшло! Так і вривав ув очі: «Я тобі, каже, таких поросят дам, що сам, — каже, — хрюкатимеш!» Спортився народ! Доведеться, мати, колгосп здавати! — сумно зітхнув голова правління.

— А а ж куди?! — здригнувся зав. МТФ.

Остап ВИШНЯ

— Глянь, такий молодий, а вже з бородою (Грушевського).

КОЛЕГИ

Якось на спектаклі, по закінченні акту, серед одностайної мовчанки всіх глядачів, що не хотіли схвалювати поганої гри артистів, загальну увагу привернув один громадянин. Він несамовито плескав у долоні і кричав «біс» одному з акторів. Це викликало загальний подив, бо той грав погано і фальшиво.

В антракті кілька зацікавлених глядачів, побачивши у фойє експансивного громадянина, спитали в нього:

— Чому ви так гаряче аплодували тому акторові? Адже його гра — цілковитий штамп.

— Треба ж кому-небудь підтримати колегу!..

— А ви теж актор?

— Ні. Я — завідувач майстерні по виготовленню штампів.

РОЗІБРАЛИСЬ

Шофер управління одного об'єднання везе з вокзалу відповідального працівника, що приїхав з Москви у справах управління. Бажаючи показати приїжджому, що, мовляв, не лише в Москві класні шофери, водій газонув київськими вулицями.

— Хороша машина, — схвально говорить пасажир і по короткій паузі лукаво запитує шофера: — А скажіть, дружок, як у вас працює управління?

— Працювало неважно, прямо треба сказати. Ось недавно — заїло, хоч плач. Почало вихляти сюди, туди. Довелося з ним повозитись, підкрутити, підтягнути, де треба. А тепер ледве стерно крутнеш...

— Стривайте, стривайте, про віщо ви говорите?

— Як про віщо? Про управління машиною.

— А я питаю про роботу управління вашого об'єднання.

— А-а-а, так би ви й казали... Так його теж недавно відрегулювали. Думаю, що тепер працюватиме як слід...

ЧЕРНІЛКО

ПРИКРА НЕСПОДІВАНКА

Малюнок В. Гливенка

Голова сільради с. Атюша Батуринського району (Чернігівщина) Савченко за рік незаконно взяв у колгоспах чотирьох поросят.
Савченка знято з роботи і віддано до суду.

— Ніколи не думав, щоб таке маленьке поросля та могло таку велику свиню підкласти.

ПОЕТОВА КУМА

Вот в куме то и секрет.
Яков Городской.
«Кума»

Обивателька кума
Задавалась недарма,
Що вона, коли подума,
То такого знайде кума,
Що кумі не тільки ми.
А позаздрять всі куми.
И подалась із хати в хату,
Спритна надто вже була.
Ну, і кума, хоч по благу,
Але все-таки знайшла,
И не якогось там, простого,
А поета, Городського.
У кумах поет був мало
І зазнався він дарма,
Бо, як нам відомо стало,
Підвела його кума.

В. ЧОРНОУС

БЮРОКРАТ У ПОБУТІ

Малюнок Грі

— Ти б приголубив доню.
— Сьогодні в мене неприємний день.

По формі і по суті...

З ЗАПИСОК ПЕРЦЯ

1. «МИ СВОЄ ЗРОБИЛИ»

Недавно звернулися до мене з листами кількох пенсіонерів. Один писав: «Подав я, товаришу Перець, скаргу до Міністерства соціального забезпечення. Наслідки такі, що добру стежку утоптав тепер листоноша до моєї хати. Носить мені папірці і з центру, і з області, і з району. Носить і лається, що ніби я його заморяв. А звіди пишуть і пишуть. Ваш лист, мовляв, послали туди... Ваш лист знову прийшов сюди... Хоч беріть та заводь на старості літ своє діловодство».

Другий пенсіонер повідомляє, що він теж звертався до Міністерства. І тепер... «Майже щотижня викликають мене у район побалакати. Ще, дивись, аж у Міністерство дадуть виклик. Хоч воно й цікаво, та далеко мені їхати. Може ти, шановний Перець, зайдеш туди і все вияснить».

Отож і пішов я.

Довідавшись, що з експедиції скарги і заяви «просуваються по Управліннях» проєхувався і я поміж чергу, що стояла в коридорі, в «Управління пенсій»... За столом — начальник тов. Слободянський. Поруч — два зав. відділами, два старших інспектори, два просто інспектори, секретар. Чув я, що це Управління хвалила сама Колегія Міністерства за дуже чітку систему у розгляді скарг.

Знайомлюсь. Система дійсно чітка. Скарга сюди прибуває лише, так би мовити, в «коротку командировку». Тут на ній чітко і швидко відмічають час прибуття і відбуття і командирують разом з міністерським папірцем назад, звідки приїхала. Командирують в облсоцзабез, щоб там приїшли ще одного папірця і послали в райсоцзабез. Водночас летить депеша скаржникові. Стрічайте, мовляв, свою заяву у кабінеті того, на кого скаржитесь.

А далі?

— Далі вже не знаємо, як воно там. Ми своє зробили, — пояснюють.

Близько п'яти тисяч заяв погостювало отак в Управлінні пенсіями за цей рік. Що з ними зроблено, скільки досі на них резолюцій — може сказати тільки той, хто скаржився.

2. «ВЗЯТО НА КОНТРОЛЬ»

Якщо вашу скаргу не одіслали назад, а поклали в папку, якщо вам теж частенько при-

носить папірці листоноша, — це значить, що ви «взяті на контроль».

Попав на цей контроль також і інвалід праці Іван Миколайович Цвітков. Переїхав він жити у Новоселицю, Чернівецької області, до дочки, і став писати в м. Сталіно, в Куйбишевський райсоцзабез, щоб вислали його пенсійну справу. Не одержавши відповіді, розгнівався Іван Миколайович і послав у липні минулого року скаргу у Міністерство. Тут завели на нього окрему папку, намалювали на ній «Діло Цвіткова» і наказали райсоцзабезу: «Негайно вислати справу і повідомити».

Проходить «негайно» місяць, другий... Мовчить райсоцзабез. Полетіли кільканадцять нагадувань... Мовчить. Починається переписка «по ділу Цвіткова» із облсоцзабезом. Та навіть обласним керівникам ходити аж за два квартали в районний відділ? Це ж порушить загальний стиль керівництва! «Пропонуємо негайно вислати згадану справу», — пишуть вони через п'ять місяців своєму сусідів-райсоцзабезу.

«Доки я на тому контролі буду триматись? Коли справу вишлють», — знову цікавиться тов. Цвітков.

Письмова переписка між управлінням, облсоцзабезом і райсоцзабезом розгорається з новою силою. «Діло Цвіткова» розбухає. Через десять місяців встриє в писанину міськвідділ соціального забезпечення (м. Сталіно). Встриє з таким запалом, що згарячу заводить справу не на Івана Миколайовича, а... на його дочку.

«Далі терпіти не можна», — сказали рівно через рік в Управлінні пенсій Міністерства. І коли завідуючий обласним відділом т. Калмиков звітував перед Колегією Міністерства, — сюди принесли і розгорнули «Діло Цвіткова». Колегія, звісно, не тільки обурилась, а й категорично запропонувала запакувати зрештою пенсійну справу Цвіткова в конверт, наклеїти марки і вислати.

— А що ж далі?

— Далі ми ще раз послали нагадування і покищо невідомо, — каже зав. відділу тов. Гітман.

— На контролі, значить?

— На особливому контролі!!!

3. ІДУ ПО ІНШИХ КАБІНЕТАХ

— Здрастуйте, — кажу, — я — Перець.

— А я — Іван Андрійович Акуліничев — начальник Управління трудового влаштування, навчання і матеріального забезпечення.

Після ввічливого знайомства узнаю, що тут одержано протягом цього року 3500 заяв і скарг. Найбільше — з просьбою влаштувати на роботу або на навчання.

Як влаштували, питаєте? Так, як і в Управлінні пенсій — 2710 листів зіпхнули за цей рік униз, по інстанціях. Спихати є кому, бо тут десять чоловік штату.

— Що ж конкретно зроблено там, на місцях, хоч один приклад дайте, — прошу десяткох управлінців. Мовчать. А за них десь за рогом, на площі відповідає мені піснею радіо: «Темна-а-я но-очь...».

Дехто з них пригадує, що був якийсь дуже серйозний колективний лист з Тульчина про розкрадання подарунків, про злочини...

Немає того листа. Послали в Тульчин. Собі тільки номер залишили.

З 20 листів тут «контролюють» листа княжки Ліхтман і ведуть уперту переписку з Молотовською райрадою... м. Києва. Скарга гр. Міхновського з Дарниці — обстрілюється писульками уже півтора року. Бачили б ви, скільки до неї пришикувано копій «розпоряджень», «нагадувань» і навіть телеграм. Кому б ви думали?.. Київському облсоцзабезу.

— Хто ж у вас контролює роботу управління? — запитую.

— Для цього, — кажуть, — у Міністерстві є спеціальний інспектор по скаргах, Олександра Іванівна Сапронова.

Дарма я її турбував. Вона, виявляється, рознесла вже по управліннях ті листи, що мають іти на «контроль», і роботу свою, як кажуть, «на сьогоднішній день» закінчила.

Закінчив і я на цьому свою подорож по Міністерству. Та оце пишу свої враження. Може прочитає їх міністр соціального забезпечення шановний Федір Гурійович Ананченко і дізнається, як реагують його управління на скарги і заяви. Тільки не формально, ні... А по суті.

Записки Перця опублікував

Степан ОЛІЙНИК

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Колгоспи Вільховатського району зберігали на базі райспоживспілки макуху, куплену для худоби. Підійшла осінь, і 5094 кілограми макухи ніби корова язиком злизала. Залишилось тільки кілограмів з півтора... записочок голови райспоживспілки т. Ткаченка. «Відпустити тов. Янковському 150 кг», «Відпустити мені безплатно 400 кг» — писав він. Отак і розтягли.

Перевіши макуху, взявся після цього Ткаченко до більш делікатних речей. 671 метр мануфактури, 69 пар калоз, 33 пари черевиків, 210 кілограмів цукру роздав він приятелям. Себе, звісно, не забув.

Чи не знаєш ти, тов. Перець, таких крапель, щоб збити апетит нашому голові райспоживспілки?

І. Р-Н

Вільховатський район на Харківщині.

ВІД ПЕРЦЯ: За такими краплями зверніться до прокурора. В нього вони обов'язково повинні бути.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Чудовий готель є у місті Первотомайську! Ми б сказали — дача справжня, а не районний готель.

В кімнатах повітря чисте-чистісіньке. Приємна, ми б сказали, навіть дуже приємна прохолода пестливо обгортає вас.

Пташки, посідавши рядком на бильця вашого ліжка, привітно сповіщають про те, що ранок уже настав.

А між тим, якщо ви забули привезти з собою теплу ковдру, про світанок ви довідаєтесь раніше від пташок.

Справа в тому, що в готелі немає жодної шибки.

Зате в кімнаті завідуючого міським комунальним господарством т. Мелехова — як у теплиці. І це не зважаючи на те, що т. Мелехов живе в тому ж будинку, тільки поверхом нижче. По сусідству з завідуючим (теж поверхом нижче і теж у тому самому будинку) проживає і міський прокурор і теж у затишному теплому приміщенні.

Що треба зробити, щоб у готелі з'явилися шибки?

На наш погляд — переселити зав. комунгоспом й міського прокурора в готель, а готель перенести в їхні приміщення.

А. ПЕТИТ

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Як тільки настає ранок, з широким подвір'я тресту «Зуевантрацит» (Сталінська область) вирушають у степ дрожки, ресорки, бідарки.

...Ось пройшла з дійницею на колінах дружина начальника початання Граєва, за нею — дружина заступника керівника тресту Петриченка, потім промчала парою баских дружина самого керівника Красорова. За цим прогуркотіли «сімейні виїзди» начальниці Коваленка, головбуха Найдьонова, завкадрами Шияна... Біжать, погойдуються брички.

Що це? Весілля? Гонки? Вранішня прогулянка? — питаєш ти.

Ні. Це дружини нашого начальства їдуть своїх корів доїти.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До редакції звернувся тов. Кошубяк з скаргою на завідувача земельного відділу Остропільського району (Кам'янець-Подільська область) тов. Сидоренка, який порушує Статут сільськогосподарської армії та грубо поводить з колгоспниками. Кам'янець-Подільський обком КП(б)У повідомив, що факти, наведені в листі, підтвердилися. Сидоренку оголошено сувору догану з попередженням.

Редакція журналу «Перець» одержала лист, в якому розповідалось про зловживання завідувача Носівського районного відділу наросвіти А. Гоби. Лист був направлений в Міністерство освіти для вжиття заходів.

Як сповістив нас заступник міністра освіти УРСР тов. І. Гуленко, Гобу знято з роботи, а справу про нього передано слідчим органам.

Три рази на день прямує цей транспорт до череди і назад, замість допомагати в господарстві тресту.

Одинадцять коней працюють, аж мило з них котиться. А скільки витрачено сіна, вівса на ці «молокоперевозки»!

Хочу, щоб ти запитав, що скаже з приводу цього керуючий тов. Красоров?

І. ЦУРКАН

м. Катик, Сталінської обл.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Може ти не знаєш, чому в нашому Понорницькому районному клубі не грає гармошка, то ми відкриємо тобі весь секрет.

Діло таке. Обласний відділ культосвітніх установ надіслав клубові гармошку разом з радіоприймачем. Надіслав через райспоживспілку, де головою Іван Брешко. Одного вечора примчав у райспоживспілку якийсь шофер з Коропського району. Примчав, підморгнув Брешкові, вдарили по руках — і поїхала наша гармошка. Оце весь секрет. Одного не можемо сказати: що одержав за гармошку голова райспоживспілки. Може прокурор скаже?

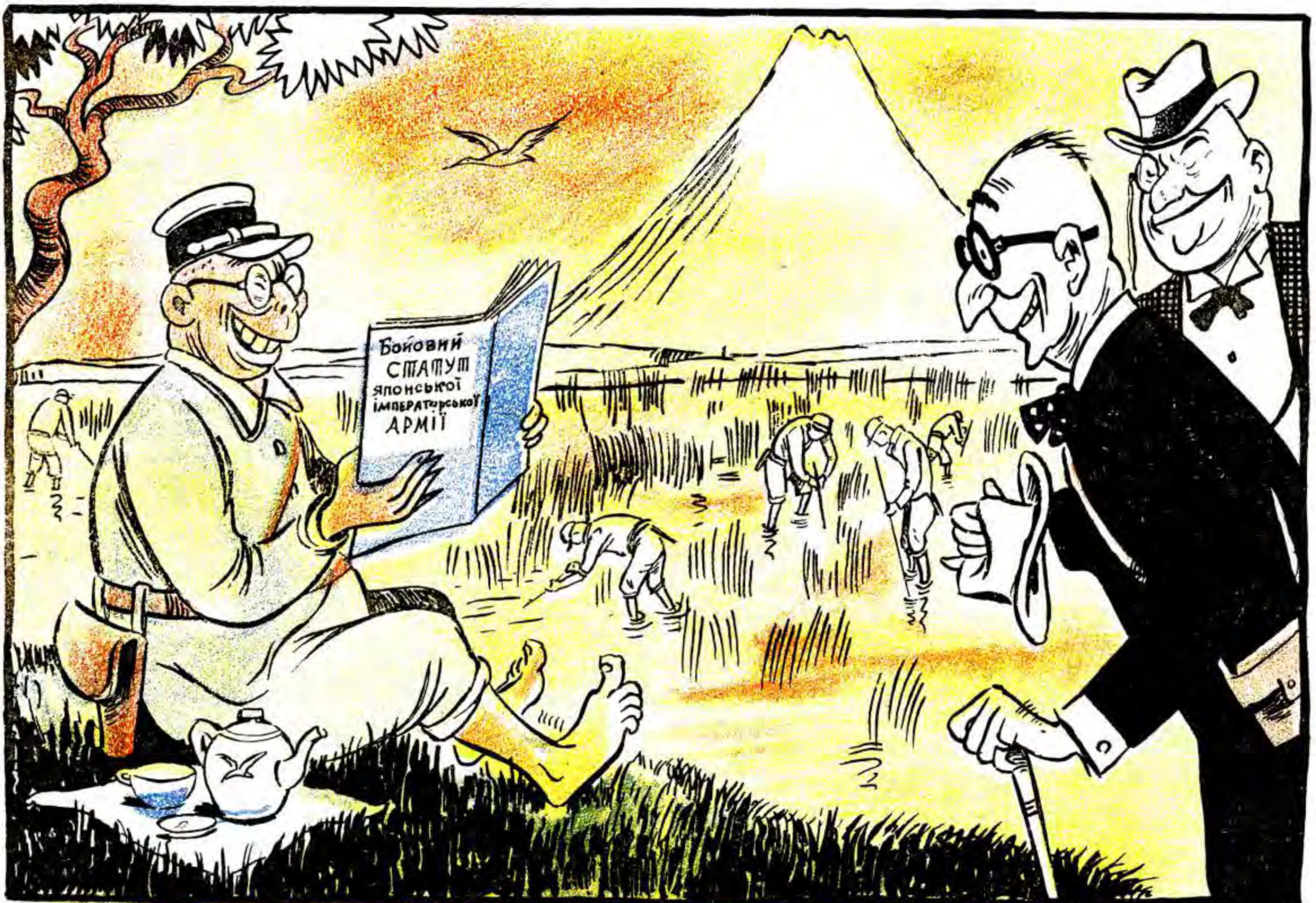
А. Д. ОСТРА, С. С. ФИЛИМОНЕНКО, І. П. МАРИНЧЕНКО, Ф. К. НАЗАРЕНКО, Н. Е. АНДРІЙЧЕНКО

м. Понорниця на Чернігівщині.

НА ДИКОМУ ПОЛІ

Щоб зберегти свої кадри, японська воєнщина маскується під сільських господарів. Цілі військові з'єднання, на чолі з генералами та офіцерами, організовані у «сільськогосподарські товариства», які розташовані на так званому «Дикому полі» в префектурі Шіба (містечко Сакуру).

Малюнок О. Козюренка

Англо-американські журналісти. — Що поробляємо, пане полковнику? Полковник. — Вивчаємо бойову агротехніку рисосіяння.